

Ponson du Terrail

Regele Țiganilor

Regina Țiganilor

Parisul misterios vol 1

Parisul misterios vol 2

Seria Rocambole

1-Moștenirea misterioasă vol 1

2-Moștenirea misterioasă vol 2

3-Clubul valetilor de cupă vol 1

4-Clubul valetilor de cupă vol 2

5-Clubul valetilor de cupă vol 3

6-Clubul valetilor de cupă vol 4

7-Intrigile lui Rocambole vol 1

Seria Tinerețea regelui Henric

1-Frumoasa argintărească

2-Amanta regelui

3-Nancy

4-Jurământul

5-Dragostea valetului de pică

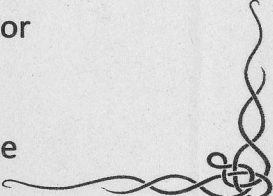
6-Sfântul Bartolomeu

7-Regina baricadelor

8-Regicidul

9-Eroul

10-A doua tinerețe

Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

nr 8

Intrigile lui Rocambole

vol 2

Autor: Ponson du Terrail

Titlu original: Rocambole 8 - Les Exploits de Rocambole 2/4 - Une fille d'Espagne 2/2

Titlu: Rocambole 8 - Intrigile lui Rocambole 2 - O fiică a Spaniei 2/2

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

Redactare și adaptare: Oancea Aurel

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-681-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PONSON DU TERRAIL, PIERRE ALEXIS de

Rocambole / Ponson du Terrail. - București : Dexon, 2017
vol.

Vol. 8. - 2017. - ISBN 978-973-701-681-2

821.133.1

Capitolul 36

MISTERIOSUL ASASINAT DIN STRADA ROCHER

Articolul începea ca orice foileton.

În strada Rocher există o casă cu două ieșiri: una din ele are numărul 3, cealaltă dă în piața Laborde, în fața pasajului Soleil.

Este aproape un an de când, într-o seară, pe întuneric, o trăsură se opri în fața intrării situate în piața Laborde.

Din trăsura aceasta coborâră trei persoane: o femeie tânără cu înfățișarea suferindă, a cărei figură era acoperită de un voal, alta mai bătrână, care părea să fie cameristă și un negru.

Aceste trei persoane închiriară un apartament la etajul al patrulea.

Din ziua aceea, nici un locatar din sus-numita casă, nici un vecin nu a mai văzut-o pe tânăra bolnavă.

Negrul și bătrâna ieșeau zilnic pentru a face târguielile necesare. Ei nu vorbeau decât spaniola și se înțelegeau cu furnizorii prin semne.

În fiecare zi, pe la ora zece, un om îmbrăcat în negru, care părea a fi medic, venea la bolnavă. În același timp, seară de seară, pe la ora zece, un alt bărbat îmbrăcat în haine de lucrător, venea prin strada Rocher și intra după cum rezultă din mărturia unei doamne, Coralie, lustruitoare, într-un mic apartament de la etajul al patrulea. Apartamentul acesta comunica printr-un coridor cu apartamentul doamnei spaniole. Numai pretinsul, sau veritabilul, lucrător avea cheia de la apartamentul acela. Necunoscutul care venea în fiecare seară pleca la miezul nopții.

Aseară, sâmbătă, doamna Coralie, venind acasă, fu foarte mirată găsimd apartamentul său deschis și ușa dată de perete; împinsă de un sentiment de curiozitate, ea intră în apartamentul de alături.

Apartamentul era gol și într-o mare dezordine. Mobilele erau răsturnate și o dâră de sânge pleca din budoar și forma o pată pe covorul din salon. Coralie fugi înspăimântată și începu să strige ajutor; locatarii casei alergară și intrară în salon și în dormitor. Întins pe pat și acoperit cu plapuma se afla cadavrul unei femei...

— Foarte curios, zise Rocambole cu răceală, întrerupându-se pentru a răsufla. Ce părere aveți, don José?

— Curios, într-adevăr, murmură don José, pe care Conception continua să-l privească și ai cărui dinți clănțneau de spaimă și de emoție.

Viconții și autoarea dramatică nu se uitau decât la Rocambole.

Femeia asasinată nu era, după cum s-ar crede, tânăra bolnavă...

Respect — Oh! oh! exclamă toți din toate părțile. Uimirea aceasta generală veni în ajutorul lui don José, care era cât pe ce să cadă leșinat din cauza acestei revelații neașteptate.

Femeia asasinată era bătrâna servitoare spaniolă, care fusese culcată în patul stăpânei sale... Negrul și tânăra dispăruseră. Toată lumea se pierde în fel și fel de presupuneri asupra acestui asasinat misterios.

Cine este asasinul? Negrul, tânăra sau necunoscutul care venea în fiecare seară? Justiția va reuși, fără îndoială, să dezlege această enigmă oribilă.

În sfârșit, adăuga autorul articolului, s-a descoperit, în dosul unui tablou mare, o altă ieșire secretă, făcută în grosimea zidului, ieșire care comunica cu mansarda de la etajul superior printr-o trapă.

Nouă și indescifrabilă enigmă!

— Doamnă, zise marchizul de Chamery, întorcându-se spre autoarea dramatică, această întâmplare putea constitui un subiect frumos pentru unul din romanele dumneavoastră.

Autoarea se înclină, măgulită.

Puțin ar fi lipsit ca viconții care erau de față să nu se dea la fel de fel de comentarii, dar un lacheu în livrea veni să anunțe că masa era servită.

Marchizul de Chamery, care se apropiase de Conception, îi oferi imediat brațul.

Conception era tot atât de palidă și de emoționată ca și don José.

— Domnișoară, îi zise încet Rocambole, pentru numele lui Dumnezeu! în numele liniștii dumneavoastră — căci trebuie să fiți salvată — vă rog, încercați să nu vă trădați. Nu vă lăsați stăpânită de emoție, căci altfel totul este pierdut.

Conception răspunse printr-o strânsoare înfrigurată.

— Doamna din strada Rocher, continuă repede Rocambole, în timp ce coborau scara, este țiganka, iar omul îmbrăcat ca un lucrător, este dânsul.

Brațul domnișoarei Conception tremura sub brațul marchizului.

— Femeia asasinată este doica, asasinul este negrul... acela care l-a plătit pe asasin... este el. Asasinul s-a înșelat... a lovit pe întuneric, crezând că-și omoară stăpâna... a înjunghiat-o pe servitoare... În sfârșit, termină Rocambole — în momentul când intrau în sufragerie — el l-a omorât pe don Pedro, pentru a ajunge la dumneavoastră... iar pentru a suprima și ultimul obstacol, a căutat să scape de complicea sa....

Din fericire atât pentru Conception, cât și pentru asasinul don José, numărul invitaților era mare; sufrageria scânteia de lumină și via de murmur. Amândoi avură timp să se liniștească.

Rocambole fu așezat alături de Conception.

— Domnișoară, îi zise el după o oră, când zgomotul începuse să se mărească și venise momentul toasturilor, dacă vreți să vă scap, trebuie să vă supuneți orbește hotărârilor mele.

— Vă jur!

— Trebuie să fiți tare, să înmormâtați acest nou secret în adâncul inimii dumneavoastră, cu tot atâta curaj și cu tot atâta stoicism ca și celelalte secrete. Miercurea viitoare va trebui să veniți cu orice preț la balul compatriotului dumneavoastră, generalul S..., chiar dacă veți fi obligată să apăreți la brațul mizerabilului acela.

— Voi veni, murmură Conception.

La ora nouă, când lumea se scula de la masă, don José, care suferise tot timpul ca un condamnat la moarte, se repezi afară din salon și fugi, fără ca plecarea aceasta precipitată să fie observată de la început.

Când ieși în stradă, în acea stradă lungă și pustie, numită Babylone, se rezemă de un zid:

„Mi se pare că o să mor!“ , gândi el.

Să nu se creadă că această slăbiciune fizică și această zguduire morală se datorau cumva remușcărilor.

Nu, dacă don José se îngălbenise, tresărise și tremurase atunci când Rocambole începuse citirea ziarului, dacă în sfârșit teama de a se trăda îl înspăimântase la început și îl făcuse să îndure în câteva clipe un secol de tortură, nu trebuie să ne înșele, căci don José era unul din acei scelerați care, știind să-și stăpânească emoția și să redevină stăpân pe ei însuși, reușesc să suradă și să-și compună o figură cât se poate de liniștită. Ceea ce-l înspăimânta mai mult pe don José și făcea să-i înghețe sângele în vine, întunecându-i privirea și înmuindu-i picioarele, era acea revelație amenințătoare din care reieșea greșeala făcută de negru.

Narcis se înșelase; prin urmare, Fatima trăia. Și dacă trăia, o făcea numai pentru a se răzbuna. Don José o porni în cele din urmă pe jos, urmărit de cele mai înspăimântătoare halucinații.

Când vedea pumnalul celor trei frați ai țigăncii amenințându-l, când imaginea, și mai înspăimântătoare încă, a eșafodului, a ghilotinei, care se ridica grozavă și amenințătoare înaintea sa; ghilotina pe a cărei estradă sinistră sta neînduplecată țiganka, tratându-l și numindu-l asasin și fraticid!

Don José merse multă vreme, fără să știe unde, ca un om beat, ca un idiot, și numai întâmplarea îl făcu să traverseze Sena și piața Ludovic XV, să ajungă pe Champs-Élysées și să nimerească acasă.

Uitase totul, chiar și de femeia voalată care trebuia să vină.

Sună, ca un automat, iar când trecu prin fața portarului, acesta îl opri și îi dădu o scrisoare.

Își aruncă ochii pe scrisoarea aceea...

Deodată tresări, sângele i se adună în inimă, iar urechile începură să-vâjâie... Recunoscutese după scris că acea epistolă venea de la țigancă.

Don José intră în casă și mai amețit. Apoi se închise înăuntru, întoarse de două ori cheia în ușa, rupse plicul și aruncă asupra scrisorii o privire rățită. Răvașul țigăncii începea astfel:

Nu tremura, don José, nu te teme de aceea pe care ai vrut s-o ștergi din rândul celor vii și care te-a iubit atât de mult.

Această primă frază îl liniști puțin pe don José. El respiră zgomotos și continuă să citească:

Don José, iubitul meu, ai fost ingrât și crud cu Fatima ta, ingrât fiindcă ai încetat să o iubești, crud pentru că ai căutat să o omori.

Dar Fatima este una din acele femei care nu iubesc decât o singură dată în viață și care, pentru respectul pe care îl poartă dragostei lor nu caută să se răzbune. Te-am amenințat cu pumnalul într-un acces de gelozie și frica de moarte te-a făcut să fii asasin pentru a doua oară. Din această cauză, te iert.

Cum am scăpat de soarta pe care mi-ai pregătit-o?

Acesta este secretul meu..., pe care îl duc cu mine, căci nu mă vei mai vedea niciodată, don José. Când vei primi scrisoarea mea voi fi departe de Paris.

Peste trei zile voi părăsi Franța și nu mă voi mai întoarce nicicând. Nu căuta să afli unde mă duc, dacă ții la fericirea și la viața ta.

Eu nu te voi căuta. Deci, fă și tu ca mine. Dacă vei face altfel, adică vei încerca să obții îndurarea mea, pumnalul țiganilor, frații mei, te va ajunge mai curând sau mai târziu.

Adio, don José, fii fericit cu aceea pe care inima ta a ales-o! Eu voi încerca să te uit.

Nu avea nici o teamă de secretul acela care ne-a legat atât de multă vreme unul de altul. Lumea nu va ști niciodată că fratele tău, don Pedro, a fost asasinat de tine și de mine.

Adio, încă o dată și pentru totdeauna.

Fatima.

Don José citi și reciti scrisoarea aceasta de mai multe ori. Mai întâi i se păru că ar avea un înțeles misterios și că nepăsarea pe care o arăta țigancă nu era altceva decât o cursă. Fatima, geloasă și trădată... Fatima, amenințată cu moartea de amantul ei, scăpând și iertând pe asasin, i se părea lui don José un lucru de neînchipuit, fiindcă el nu iertase niciodată pe nimeni.

Dar, în sfârșit, cum corpul omenesc este un abis de orgoliu, cum omul care a fost iubit nu se poate obișnui cu ideea că nu mai este iubit, don José sfârși prin a crede cu adevărat cele cuprinse în scrisoare.

„Ea mă iubește încă!“ își zise.

Și fiindcă don José era un om forte, adăugă:

„Cât este de proastă, Doamne!“

Liniștit, omul acela, care până atunci tremurase ca un condamnat pe rețelele eșafodului, se așeză cât se poate de calm lângă sobă, se înfășură în halatul său și începu să se gândească. De două ore uitase, din cauza neliniștii prin care trecuse la palatul de Sallandrera, pe pretinsa prințesă poloneză.

După ce-i trecu spaima, își aduse aminte de Banco. Nu fusese el în ajun în casa aceea misterioasă, unde, în locul iubitei găsisese un bilet în care ea îl ruga să o aștepte a doua zi acasă, de dimineață până la ora cinci după amiază și de la nouă seara până la miezul nopții?

Don José se temu atunci de două lucruri:

Mai întâi se temea că Banco să nu fi venit în timpul cât lipsise el de acasă.

De aceea coborî la portar și-l întrebă:

— N-a venit nimeni să mă caute?

— Nimeni, domnule, i se răspunse.

— Nu s-a oprit nici o trăsură la poartă?

— Nici una.

— Nu cumva ai văzut urcându-se la mine o doamnă... voalată?

— Oh! nu, zise portarul, toată ziua am stat la poartă și n-am văzut nici o singură femeie intrând în casă.

Don José respiră ușurat. Se întoarse în casă și așteptă din nou cu urechea la pândă, cu inima palpitând.

Don José uitase deja de crima sa din noaptea trecută. El își aștepta amanta cu nerăbdarea naivă a unui școlar.

Al doilea lucru care-l neliniștea pe asasin era mult mai serios decât primul și, pe măsură ce orele înaintau, neliniștea aceasta se transforma în îngrijorare.

Dacă prințesa poloneză știa deja că negrul se înșelase și că Fatima trăia încă?

Și cine știe dacă în cazul acesta, furioasă de a fi fost înșelată, și acuzându-l pe el de înșelăciune, ea nu-și va ține jurământul pe care-l făcuse, de a nu-l mai accepta decât după moartea țigăncii Fatima?

Ceasornicul sună ora unsprezece, apoi unsprezece și jumătate și nu veni nimeni.

Țămpurile spaniolului se acoperiră cu o sudoare înghețată.

În sfârșit, tocmai când urma să sune de miezul nopții, un zgomot de trăsură se auzi în stradă. Un cupeu se opri la poarta lui.

Don José tresări și i se păru că nu-i mai curge nici o picătură de sânge în vine. Alergă în antecameră și trase cu urechea; cineva cu un pas ușor urca scara; se opri în fața ușii de la intrare și trase de clopoțel.

Don José se înfioră din cap până în picioare, deschise și se găsi în fața unei femei voalate.

Ea intră și se îndreptă repede spre salon, unde ardea o lampă, și își scoase voalul.

Don José dădu un țipăt de bucurie și căzu în genunchi. Era Banco!... toată prietesa în ochii spaniolului!

Ea se trânti pe o canapea și întinse mâna lui don José.

— Bună seara, prietene, îi zise ea, nu pot să stau decât o secundă. Și astăzi tiranul meu mă urmărește.

— Tot te mai supraveghează?

— Vai!

— Oh! aș vrea să-l omor pe omul acesta.

— Mai târziu, vom vedea noi, zise Banco: dar astăzi am venit ca să-ți mulțumesc. Don José tresări.

— Să-ți mulțumesc, zise ea, fiindcă ai fost ascultător, și ți-am adus recomandări.

— Ah! zise el cu bucurie.

— Fatima a murit, nu este așa?

— Firește, răspunse don José, cu vocea nu tocmai sigură.

— Și nu-ți pare rău de ea?

— Nu, fiindcă te iubesc!

Ea dădu un țipăt de bucurie.

— Ce-ai zice dacă am petrece o noapte întreagă la un bal?

— La un bal?

— Da.

— Dar... unde?

— Mai întâi, zise ea, trebuie să-ți spun că miercurea viitoare bărbatul meu va lipsi din Paris pentru douăzeci și patru de ore. Până atunci nu vom putea să ne vedem.

— Dar miercuri?

— Miercuri îmi vei trimite două invitații în alb, pentru balul pe care-l dă doamna S..., soția generalului spaniol. După cum știi, balul acesta este costumat și masca este de rigoare.

— Dar... voi să obiecteze don José.

— Nu primesc nici o observație, îi zise ea pe un ton drăgălaș, râzând și întinzându-i fruntea pentru a i-o săruta, îmi trebuie două invitații.

— Pentru ce două?

— Una pentru mine, iar cealaltă pentru doamna mea de companie.

— Dar unde să vi le trimit?

— Va veni aici miercuri dimineață un om și îți va aduce o scrisoare de la mine. În răvașul acela îți voi spune costumul cu care voi fi îmbrăcată și semnele după care mă vei recunoaște; vei da trimisului meu cele două invitații și o scrisoare în care va trebui să-mi spui cât se poate de exact costumul în care vei fi îmbrăcat.

— Fie! zise don José.

— Adio, amicul meu, îi zise ea, adio... trebuie... pe miercuri... iubesc-te-mă... te iubesc.

Se lăsă sărutată și fugi spre ușă.

— Nu mă conduce, zise ea, și nu te arăta nici la fereastră... adio.

Își luă voalul și dispăru pe scară; după trei secunde, don José auzi zgomotul unei trăsurii care se îndepărta tot mai mult.

Capitolul 37

Săptămâna următoare, miercuri seara, palatul generalului spaniol S... era iluminat à giorno. Parisul elegant și nobil, toți străinii distinși își dădură întâlnire acolo.

Cum începuse să se imprimăvăreze, grădinile palatului fuseseră deschise și împodobite cu lampioane venețiene; trebuia să se danseze în saloane, iar cei obosiți de atmosfera apăsătoare a balului se puteau duce să respire aerul curat din grădină.

Generalul S... era un om încă tânăr, pe care întâmplarea cu războiul civil și nenorocirile politice îl aruncaseră pe un pământ străin, la vârsta de abia treizeci și cinci de ani, ca pe un erou învins, ca pe un curajos războinic culcat la pământ, străpuns de lovituri, la picioarele stindardului său sfâșiat.

Soția lui, o tânără orfană cu care se căsătorise în exil, avea douăzeci și trei de ani. Doamna S... avea acea frumusețe mândră și melancolică a femeilor pentru care căsătoria a devenit un fel de sacerdoțiu. Măritându-se cu eroul căzut, cu marele om redus la întunecimea vieții particulare, tânăra franțuzoică înțelesese întreaga noblețe a misiunii sale. Ea trebuia să îngrijească acele răni sufletești de care generalul suferea mai mult decât de cele trupesti să facă uitată ruina speranțelor acelei victime a fidelității, în sfârșit, să fie tare și resemnată pentru amândoi, în orele de tristețe, când proscrisul își aducea aminte de patrie, de luptele, de victoriile lui din ajun și de întunecimea zilelor de mâine; în orele acelea omul de rând visează la luptele vieții publice, soldatul – la atmosfera încinsă a câmpului de bătaie, iar exilatul – la raza de soare care aurește munții și câmpiile patriei sale.

Generalul venise la Paris cu fruntea plecată, cu sufletul cernit, cu disperarea în inimă, hotărât să trăiască singur, după cum Marius se hotărâse să trăiască singur pe ruinele Cartaginei.

Dar el se întâlnise cu domnișoara de P... St.-C... și zâmbetul copilăresc, acel surâs de admirație și de entuziasm, acea privire plină de iubire și de compătimire, în același timp, cu care-l privise orfelina îl atinsese și-l mișcase adânc.

Omul acesta care n-a avut timp să iubească până atunci, a cărui inimă întreagă fusese absorbită de rege și de patrie, acest soldat care nu mai avea nici una, nici alta, sfârși prin a o iubi pe fata asta care-l admira. La început a încercat pentru ea o afecțiune cu totul părintească, apoi tinerețea, redeșteptându-se în